

Fr. Pengov:

Slavček.

Iz tihe koč je zvenela pesem, ki jo je pela Marija. Ni se utrudila prepevati, da bi laže zazibala Jezuščka v spanje. Pela mu je o angelcih in nebesih, o Bogu Očetu, o lepoti sveta in prihajajoči vigredi. Prepevala mu je o ljubezni in trpljenju. Kot rahel don gorskih zvonov je trepetalo z njenih usten, tišji in tišji je bil napev, dokler ni Dete končno zaspalo.

Nekega dne pa so prihajali glasovi le s težavo in pretrgano iz Marijinega grla. V dolgih nočeh je bila postala vsled petja popolnoma hripava in ni se ji več posrečilo, da uspava otroka, pa naj si je še toliko prizadevala.

Tedaj se je oglasil spev iz kota, kjer so se pod slamnato streho stekale črne grede. Majhen ptiček je sedel tam gori, pa se je bil skrivaj naučil od Matere božje vseh lepih pesmic, s katerimi je zazibavala božje Detece v spanje. Zdaj je ptiček sfrfotal dol, se vsedel Mariji na ramo in jel prepevati in vriskati, to pa tako lepo in mično, da popisati ni mogoče. In Dete je urno zadremalo, kot da ga je uspavala mati. Tedaj je ptiček utihnil in položil svoj kljunček za rožnate uhlje Matere božje, kakor bi ji hotel dati prav nežen in spoštljiv poljubček. Nato se je pa pripravil, da bi odletel. Marija je pa pobožala ljubo ptičko po sivosvilnatem perju in ji zašepetala: »Moj mali ptičji srček, odslej boš nosil v svojih prsih moj glas in boš znal vse moje pesmi, da poješ ljudem o veselju in trpljenju in o hrepenenju po sreči in po miru. Jek zvonov in žvenket srebra naj bosta v tvojem majhnem grlecju, vrisk in jok, žvrgolenje in drobojenje. In zdaj poleti, kamor želiš, pa prepevaj!«

Od tiste ure poje slavec s prelepim glasom Marijinim. Na večer, ko zibljejo matere otročiče v spanje, sedi v grmu in poje in vriska, se smeje in plače hkrati. Takrat se zatiskajo majhnim otrokom trudne trepalnice, veliki otroci pa dobivajo uajlepše misli. Dobri ljudje pa, ki se ljubijo, se poljubljajo, ko čujejo pesem Marijinega ptička. In potoček šumlja rahleje, druge ptice in divjačina prisluškujejo v noč; da, celo drevje si ne drzne tedaj šepetati. Vse, vse zaziblje slavčeva pesem v spanje in sen. Celó umirajočemu se zazdi slovo laže, ako ga spreini v smrtni sen slavčev jok.

Maksimov:

Zimska.

*Oblaki po nebu vihrajo,
prav kot bi preganjal jih bes;
pod temnim nebesnim svodom
snežinke prirejajo ples.*

*Zavija burja in cvili,
kot tlačila počen bi meh,
zaganja se v dimnik, ker rada
bi bila pri nas v gostéh.*

*A mi ji dajemo popra:
pod nos se ji vedno kadi,
naj puha in piha in cvili,
naj dalje po svetu noril.*